

Profesor Frank Wilczek

Jeden z najwybitniejszych fizyków teoretyków ostatnich dziesięcioleci. Laureat Nagrody Nobla. Jego osiągnięcia naukowe miały decydujący wpływ na rozwój współczesnej teorii cząstek elementarnych i oddziaływań fundamentalnych (chromodynamiki).

Profesor Frank Wilczek urodził się 15 maja 1951 r. Jest potomkiem polskich i włoskich emigrantów. Licencjat z matematyki uzyskał na Uniwersytecie w Chicago w 1970 r. Dwa lata później uzyskał tytuł magistra matematyki na Uniwersytecie Princeton. Na tym samym Uniwersytecie uzyskał stopień doktora fizyki (1974) oraz stanowisko profesora (1989). Od 2000 r. jest profesorem w Centrum Fizyki Teoretycznej Massachusetts Institute of Technology (MIT).

Za odkrycie asymptotycznej swobody w teorii oddziaływań silnych między kwarkami, którego dokonał wspólnie z Davidem Grossem i opisał w swojej pracy doktorskiej, otrzymał trzydzieści lat później Nagrodę Nobla (2004).

Wyróżniony tytułem doktora honorowego Uniwersytetu w Montrealu i Ohio State University. Od 1990 r. jest członkiem Narodowej Amerykańskiej Akademii Nauk oraz Amerykańskiej Akademii Sztuk i Nauk. W 2000 r. został wybrany zagranicznym członkiem Królewskiej Holenderskiej Akademii Sztuk i Nauk, a 5 lat później został członkiem Amerykańskiego Towarzystwa Filozoficznego. 23 czerwca 2007 r. Polska Akademia Umiejętności wybrała go członkiem zagranicznym.

Otwartość Profesora Wilczka na problemy współczesnego świata sprawia, że jest on wzorem naukowca i prawdziwego humanisty. Wraz z żoną, Betsy Devine, napisał książkę „W poszukiwaniu harmonii”, w której twórczość naukowa i wyjaśnianie fenomenów od mikro- do makroświata zostały przedstawione jako proces komponowania symfonii będący syntezą harmonicznie współbrzmiających wariacji i tematów muzycznych.

